גוט יום טוב אלע אידן. די ספרים הקדושים ברענגען אז די העכסטע צייט פון שבת קודש איז ביי די יציאת הנשמה יתירה ביי שלש סעודות. די זמן ווערט אנגערופן אין דעם זוהר הקדוש "רעוא דרעוין" ד"ה, אן עת רצון. פארוואס ווערט שלש סעודות אנגערופען אן עת רצון?

דער בני יששכר איז מסביר אזוי: דער ערשטער טאג פון דער בריאה איז געווען זונטאג. שלש סעודות קומט גלייך פאר זונטאג, ווייל מוצאי שבת קודש איז שוין זונטאג. עס קומט אויס אז דער אייבערשטער האט כביכול געהאט דעם רצון צו באשאפן די וועלט אין די צייט פון שלש סעודות. ווייל, דער רצון צו טון עפעס קומט פאר די מעשה.

יעדע שלש סעודות איז נתעורר די זמן פון ווען דער אייבערשטער האט געהאט דעם רצון צו באשאפן די וועלט. וועגן דעם ווערט ש"ס אנגערופן "רעוא דרעוין," אן עת רצון, ווייל דעמאלט איז נתעורר דעם גרויסן רצון וואס דער אייבערשטער האט געהאט צו באשאפן די וועלט.

די ספרים הקדושים זאגן ווייטער אז רעוא דרעוין איז א באזונדערע צייט ווען מען קען אלעס אויסבעטן. איז עס טאקע אזוי אז וויבאלד דער אייבערשטער האט כביכול געוואלט עפעס דעמאלט אין די שעה פון שלש סעודות, דעמאלט קענען מיר אלע אויך ארייכאפן און בעטן פונעם באשעפער אין די צייט? עס איז אפשר גלייך צו דעם פאלגענדע משל: א קינד בעט אז זיין טאטע זאל גיין קויפן פאר אים אן אייזקרים. אויב דאס קינד בעט זיין טאטען בשעת דער טאטע זיצט ביי די גמרא, האט דער טאטע נישט קיין חשק צו גיין עס קויפן. אבער טאמער דער טאטע גייט ממילא ארויס צום גראסערי, דעמאלט וועט ער לכאורה מסכים זיין צו דעם קינדס בקשה.

דאס יאר פאלט אויס יום הקדוש אין שבת קודש. ווי באוואוסט אז נעילה איז די העכסטע צייט פון יום הקדוש. דאס יאר, איז נעילה אין די צייט פון שלש סעודות. עס קומט אויס די יאר אז מיר האבן די השפעות פון רעוא דרעוין צוזאמען מיט נעילה. דאס איז א געוואלדיגע צייט פאר אונז אויסצובעטן אלעס גוטס.

בשעת נעילה זענען אסאך מענטשן שוואך פונעם צום. אבער, עס איז פונקט דעמאלט ווען מען האט דעם כח אויסצובעטן. דאס איז אפשר מרומז אין פסוק, "הוי כי גדול היום ההוא מאין כמהו ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." (ירמיהו ל,ז) ד"ה די ישועה קומט אין די שווערסטע זמן. איז לאמיר שוין דערציילן אן אינטערעסאנטע יום כיפור מעשה וואס וועט אונז מעורר זיין אין דעם יום הקדוש.

דער סלאצקער רב, ר' יחזקאל אבראמסקי ז"ל, וואס איז נפטר געווארן בערך 38 יאר צוריק, איז געווען דער אב בית דין אין לאנדאן. אין זיינע יונגע יארן, האט ר' יחזקאל געוואוינט אין רוסלאנד אינטער די קאמוניסטען ימ"ש.

איין טאג איז ר' יחזקאל ליידער ארעסטירט געווארן און געשיקט קיין סיביר. ר' יחזקאל האט דערציילט פאר ר' שלום שוואדרון ז"ל די פאלגענדע מעשיות וועגן זיין צייט אין לאגער.

אין דעם טאג ווען ר' יחזקאל איז אנגעקומען קיין סיביר, האבן די רוסישע רשעים ימ"ש געצוואונגען די איינגעשפארטע חברה אויסצוטון זייער שיך און זאקן און דעמאלט האבן זיי געדארפט לויפן אויף די הארטע פארפרוירענע ערד. דורך דעם זענען אסאך ליידער אומגעקומען על קידוש השם, הי"ד.

ווען ר' יחזקאל האט פארשטאנען ווי שווער די מצב איז געווען, האט ער געדאווענט צום אייבערשטען זאגן "טאטע (אזוי פלעגט ער רופן דעם באשעפער) עס שטייט אין דיין הייליגע גמרא, 'הכל בידי שמים חוץ מצינים ופחים.' (ד"ה א מענטש דארף טון השתדלות קעגען דעם קעלט און היץ) (כתובות ל.) געוועינטליך קען איך טון השתדלות צו זיין אפגעהיטן פון ווערן פארקילט. אבער דא אין דעם וועטער, וואו איך האב נישט קיין ווארעמע קליידונג, קען איך גארנישט טון. איך בין אין דיין הענט! ביטע טאטע, באשיץ מיך!" ב"ה, דורך אלע יארן וואס ער האט געליטן און סיביר, איז ר' יחזקאל קיינמאל נישט פארקילט געווארן!

די צווייטע מעשה וואס ר' יחזקאל האט דערציילט איז געשען אין דעם טאג ווען ער איז ב"ה באפרייט געווארן פון דעם לאגער אין סיביר. די גוטע בשורה וועגן זיין באפרייאונג איז געקומען ערב יום הקדוש. א רוסישע אפיסער איז פלוצלינג געקומען צו ר' יחזקאל און ער האט אים געזאגט "דו מעגסט פארלאזן די לאגער היינט." מיט די ווערטער האט דער אפיסער געגעבן פאר ר' יחזקאל א פירפעל בילעט (טיקעט) פאר דעם באן, כדי ער זאל קענען אהיימפארן.

ר' יחזקאל האט שנעל צוזאמענגענומען זיינע זאכן, (וואס זענען געווען ווייניג, ווייל די רוסישע האבן אים נישט געלאזט האלטן גארנישט.) דאן האט ער זיך געאיילט צו דעם גרויסן טויערן פונעם לאגער. ער האט געוואלט פארלאזן דעם לאגער, פאר די רשעים וועלן טוישן זייער מיינונג!

בשעת ר' יחזקאל איז געגאנגען אויפן וועג ארויס, איז געקומען צו אים אן אנדערער רוסישער אפיסער. דער אפיסער האט ארומגעקוקט צו זען אויב איינער קוקט זיי אן. דאן האט אים יענער אפיסער געפרעגט, "היינט גייסטו אהיים?" "יא," האט געענטפערט מיט א נערוועזקייט. יענער אפיסער וואס האט יעצט אפגעשטעלט ר' יחזקאל האט זיך נישט אזוי שיין אויפגעפירט מיט אים דורך זיינע יארן אין סיביר.

"לאמיר זען דיין בילעט (טיקעט)," האט דער אפיסער געבעטן. ר' יחזקאל האט עס ארויסגענומען

פון טאש און עס געוויזן פאר דעם אפיסער. דאן האט יענער אפיסער געפרעגט "דו ביסט א דאכאוונער (א רב)?" יעצט איז עס שוין געווען צו שפעט פאר ר׳ יחזקאל צו זאגן ליגענט, ווייל זיי האבן אלעס סיי ווי סיי געוואוסט. וועגן דעם האט ר׳ יחזקאל מודה געווען אז ער איז טאקע א רב. דער אפיסער האט נאכאמאל ארומגעקוקט צו מאכן זיכער אז קיינער קוקט זיי נישט אן. דער אפיסער האט געקוקט אויף דעם פירפעל בילעט וואס ר׳ יחזקאל האט געהאלטן אין זיין האנד, און דאן האט ער עס פלוצלינג אוועקגענומען פון ר׳ יחזקאל. דעמאלט האט דער אפיסער מיט דעם זעלבן שנעלקייט ארויסגענומען א צווייטע בילעט וואס איז געווען געל און ער האט געזאגט, "דא האסטו... נעם די געלע בילעט. די בילעט וואס זיי האבן דיך געגעבן וואלט דיך געשטעלט אין דעם באן קאר וואס האט נישט קיין הייצונג וואו דו וואלטס זיכער געשטארבן פון קעלט. די בילעט וואס איך געב דיר יעצט וועט דיך ערלויבן ארויפצוגיין אויף א באן קאר מיט הייצונג.

דאן האט דער אפיסער ארומגעקוקט א דריטע מאל. זיכער אז קיינער קוקט זיי נישט אן, האט דער אפיסער געזאגט "איך בין אויך א איד. איך האב טאקע חרטה אז איך בין געווען אזוי אכזריותדיג מיט דיר. ביטע זיי מיך מוחל. איך האב געדארפט פאלגען זייערע באפעלן." האט דער איד געזאגט.

ר׳ יחזקאל האט נישט געגלייבט וואס ער האט געהערט פון דעם איד. "דער איד ווייסט נישט אפילו אז ס׳איז ערב יום כיפור און ער האט מיך איבערגעבעטן!" האט ר׳ יחזקאל געטראכט. דער אפיסער האט געגעבן זיין האנד צו אים, און ר׳ יחזקאל האט אים מוחל געווען בלב שלם. דאן איז ר׳ יחזקאל סוף כל סוף ארויסגעגאנגען פון דעם פארשאלטענע ארבעטס לאגער אין סיביר.

ר׳ יחזקאל האט געזען אז ער וועט נישט אהיימקומען ביז נאך יום הקדוש. וועגן דעם איז ער אראפגעגאנגען פונעם באן פריער אין א שטעטל וואו ער האט געוואוסט אז עס איז דארט א שול. כאטש אפילו ער איז יעצט ארויסגעקומען פון דעם לאגער, האט ער זיך מוסר נפש געווען צו גיין דאווענען אין א שול, וואו די רוסישע האבן געשטעלט שפיאנען צו זען ווער עס קומט צום דאווענען. ער איז געווען אזוי מוראדיג פאריאגט אנצוקומען פאר די זמן, אז ער האט נישט געקענט מאכן קיין קאנטאקט מיט זיין משפחה צו זאגן אז ער איז באפרייט געווארן. נישט נאר דאס, אבער ער האט אויך גארנישט געגעסן ערב יום כיפור! ער איז אריינגעגאנגען צום יום הקדוש הונגריג און אויסגעמוטשעט, אבער, ער איז ב"ה באפרייט געווארן!

מוצאי יום הקדוש איז ער ארויפגעגאנגען אויף א באן קיין ליטע, וואו ער האט צום סוף געכאפט דעם באן קיין ווארשא. אויף דעם לעצטע שטיקעל וועג, האט ר׳ יחזקאל געטראפן ר׳ אלחנן וואסערמאן הי"ד, זיין חבר, דער ראש ישיבה אין בראנאוויץ. זיי זענען געפאלן איינער אויף דעם צווייטן, מלא שמחה זיך צו טרעפן נאך עטליכע יארן וואס זיי זענען נישט געווען צוזאמען.

"דו ביסט באפרייט געווארן ערב יום כיפור, אמת?" האט ר׳ אלחנן געפרעגט זיין ידיד ר׳ יחזקאל. "יא, דאס איז גערעכט," האט ר׳ יחזקאל געענטפערט מיט אן איבערראשונג אין זיין שטימע. "אבער... ווי אזוי האסטו דאס געוואוסט? איך האב נישט געהאט די געלעגענהייט צו מודיע זיין פאר קיינעם וועגן מיין באפרייאונג!" האט ר׳ יחזקאל געזאגט.

דאן האט ר׳ אלחנן געזאגט, "איך בין געווען ערב יום כיפור אין ראדין ביי דעם חפץ חיים. פלוצלינג, האט דער חפץ חיים זיך אפגעשטעלט און געזאגט, ׳ברוך השם, די באלשעוויקן (קאמוניסטען) האבן נישט געקענט אויספועלן זייער פלענער.׳ איך האב געקוקט אויף אים מיט א פארוואונדערונג." האט ר׳ אלחנן געזאגט ווייטער. "איך האב נישט געהאט קיין אנונג וואס ער זאגט, ביז ער האט צוגעלייגט, ׳זיי האבן יעצט באפרייט דעם סלאצקער רבי!"

עס זענען דא אין די מעשה אסאך אינטערסאנטע נקודות וואס זענען נוגע צום יום הקדוש. אבער די עיקר כוונה פון דערציילן די מעשה איז נאר ארויסצוברענגען דאס וואס שטייט מרומז אין פסוק וועגן יום כיפור "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו׳" (ויקרא טז,ל) די טאג אליינס איז מטהר. אפילו מען האט נישט מכוון געווען ביים זאגן "לדוד, ה׳ אורי," און נישט ביי די תקיעות נאכן דאווענען, און מען האט נישט אין זין געהאט וואס מען זאגט ביי סליחות, און נישט ביי התרת נדרים און נישט אין ראש השנה, און נישט אין צום גדליה און נישט אין עשי"ת, און נישט ביי די שלש עשרה מדות, און נישט ביי תשליך, און נישט ביי כפרות און נישט ביים טובלן און עסן ערב יום הקדוש, און נישט ביים כל נדרי וכו׳, קען מען נאכאלס אריינכאפן אין די הייליגסטע העכסטע צייט אין דעם שבת שבתון אין דעם רעוא דרעוין אין די שעה פון נעילה ווען די טויערן פארמאכן זיך. דורך דעם וועלן מיר אלע זוכה זיין מיט דעם אייבערשטענס העלף צו א גמר חתימה טובה. גוט יום טוב אלע אידן.

א גמר חתימה טובה אלע אידן

לע"נ אברהם בן ליפא ע"ה • נתרם לרפו"ש של שאשא מלכה בת גאלדא ור׳ מרדכי מענדל בן ציפורה יוטא

לע"נ עמרם בן שמעון ע"ה

כל המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו (שבת קיח:)

לנדב דף זה לרגל שמחה או אירוע אחר, נא להתקשר למחבר מתתי׳ וואלפבערג (845) 362-3234